

Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Davieno, P.; af P- Davieno [i.e. Ove Christian Drejer].

Titel | Title:

Riimbrev til Knud Sjællandsfår i Paradiis eller Gjenmæle mod dennes Angreb paa Andersen

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Hegelunds Forlag, 1831

Fysiske størrelse | Physical extent:

15 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.





53, - 307

P. Davieno

Rimbrev til

Knud Sjaellandsfâr i Paradiis

1831

53,- 307

[Forf. er O.C. Dreier]

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°



1 1 53 0 8 06244 X

+ REX



53. 207

K i i m b r e v

til

Knud Sjøllandsfår i Paradiis,

eller

Gjenmæle mod dennes Angreb paa
Anderfen,

af

P — Davieno.

— — men overveie Nat og Dag,
For han et stort Talent fordommer!
Gjengangerbreve.

Kjøbenhavn.

Trykt paa Boghandler Hegelunds Forlag,

i L. J. Jacobsens Bogtrykkerie.

1831.

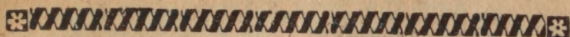
*Forf. af dette
Brevet.*

skal være min gode Ven

Handwritten signature or scribble in brown ink, possibly reading 'M. J.' or similar, with a long, sweeping tail.

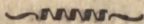


Handwritten text at the bottom of the page, including the date '1791' and other illegible characters.



Kiimbrev

til Knud Sjellandsfar i Paradis.



Du Danmarks evig Usorglemmelige,
Der selv i Himlens lyse Hall
Ei svigter Herthas elste Dal
Trods Skaren af dens Utaknemmelige!

Lor et saa ubekjendt, saa ringe Væsen,
Som jeg — hvis Navn er aldrig seet paa Prent,
Hvis Praas har ei engang i "Pumpen" brændt*),
Der dog, som Himlen veed, er ikke kræsen,

*) Behag, for "brændt" at læse "været"!
Eh! hiint paa dette Sted ei godt gaaer an,
Da Man begribe kan,
At, selv hvis Praasen paa det Samme
Var kommen ind i Pumpens Spand,
Om den endog var tændt i Brand,
Dens Flamme —
Incarcereret
Imellem alt det Muddervand —
Dog sieblig blev en deleret.
Paa denne Maade
Jeg og forklare kan
Den, ellers mærkelige Gaade,
Hvi ordentlige Lys endog, forsvarligt tændte,
Der, Himlen veed hvordan,
Er' blevne nu og da til Pumpen sendte,
Dog aldrig rigtigt der for Verden brændte.

Og ellers er det Element,
 Hvori Man først proberer sit Talent
 Til Dandsen — eller Deisen,
 Mig vove kjækt
 Paa Reisen
 Til Paradis og Dig —
 Om saa bare for at gaae Rejeet?
 Ak! jeg er bange, det er alt for frækt
 Af mig!

Hvad hjælper det, jeg mig beraaber paa,
 At Du forgjebes leder
 Om En, som mere ivrigt Dig tilbeder —
 Ak! der vil meer til, end som saa,
 For op til sig en Attestats at gaae,
 Og staae!

Hvad hjælper det, om jeg endogsaa troer,
 Jeg bedre, end Hveranden, Dig forstaaer:
 At jeg Din summe Graad, Din overgivne
 Latter

Ei ene fatter,
 Og skatter,
 Men at i den Grad selv De "over i mig" gaaer,
 At det mig mange Gange bæres for,
 Som var, den sidste sær, min egen Datter;
 At selv Din Polemik,
 Som Mangen, ellers Elsker af Din Skik,
 Kan ikke lide,
 Jeg troer at skue fra den sande Side: —
 Ak! der vil mere til, for op til Dig at ride!

Hvad hjælper selv det, at jeg dristig troer
 I visse Dieblikke,
 Selv af Din Land at finde hos mig Spor —
 Ak! Verden, er jeg bange, troer det ikke!

Hvad hjælper det — —
 ja vist! hvad hjælper det,
 Til egen Marter at opregne,
 Hvorledes det mig skorter allevegne
 Paa hvad der kunde give Ret
 Til mig at nærme den indviede Plet,
 Hvor Phoebus samler sine Egne!

Fra den Tid, jeg af Dine Breve saae,
 At Veien, som paa Holbergs Tider laae
 Fast ubenyttelig,
 Er nu gjort ryddelig,
 Saa vi alene Du og Dine Lige
 Ad samme mageligt til Paradis kan stige,
 Men at endog heel mangen Klods
 (Fornuft og sund Forstand tiltrods)
 Er kommen op deri til Guds:
 Da voxed saa gevaltigen mit Mods
 Organ, at reent Fornuftens maatte vige;
 Og hiint har siden blevet ved at strige:
 "Man schreibt von Paradis, es habe kein Gefahr!
 Thi maa og Du probere denne Fart!"
 Til endelig jeg eftergivet har.

Jeg seer i Aanden klart,
 At Mange vil mit Fodspor følge snart;
 Thi det er dog saa rart,
 Til Jordens Trampere at kunne stige;
 "*Et ego in Arcadia!*"
 (Hvordan Man kom igjen derfra,
 Naturligviis omtales ikke,
 Og det gjør heller ikke stor Eclat;
 Thi har end nogle Faa saa skarpe Blikke,
 At det dem ikke falder svært
 At gjætte Staklens "Rejicert",
 Ih Herregud, om nu saa var! hvad da!
 Saa trøster ham igjen de mange "Pumper",
 Der gives i vort kjære Kjøbenhavn,
 Som tage broderligt i Favn
 Den, som i Paradiset dumper.)

I Korthed, store Digter! Trods
 Den indre Stemme,
 Der stræber mig fra Sligt at skræmme,
 Begynder jeg den Fart til Paradis fra os;
 Og lar i Himlens Navn paa Eders Dom
 Det komme an deroppe, om
 Jeg handlee rigtigt, eller (som
 Saa mange Fleer) var bedre bleven hjemme —
 Men lidt jeg bryder mig om "Pumpens" Stemme!

Du troer, jeg blot et Brev vil til Dig skrive,
 Og finder sagtens det alt desperat;
 Men endnu meer forundret vil Du blive,
 Naar jeg blir særdig med mit Referat:
 Thi viid, jeg har ifinde, Kjære!
 I eet og andet Punct mod Dig at apponere!

“Hvad!” skrige “Pumpens” store Hære,
 (At sige: Dem, det monne convenere
 At regnes mellem Baggesenianerne,)
 “Han vover Digteren at criticere,
 “Lør Feil hos ham notere,
 “Og vil dog hans Tilbeder være!”

O! det er godt, I strax udstikke Fahnerne,
 At ei jeg spille skal Satirens Nil
 Paa Eder, men — bekjendt med Banerne
 Som elskes af Muhamedanerne
 I Poesie — kan tie med et Smil
 Til hvad I vaase i Jer vante Stiil!

(Jeg kalder Eder her “Muhamedaner”,
 Fordi sædvanligt de Cumpaner
 Er i Theologien
 Det samme, som Jer Flok i Poesien:
 Fanatikere nemlig; hvis Skik
 I “Flyveposten” skildres paa en Prisk.
 Jeg kunde Jer og kaldt “Lindbergianer”! —)

Dog, det er nok paa Tude,
 Du engang saager at vide,
 Hvori Oppositionen da bestaaer;
 Jeg altsaa strax til Texten gaaer.

Af Puncter, hvorved lidt jeg gad notere,
 I Dine Breve gives flere.

Eet har dog alt Din Arving og Din Søn,
 Til hvem Dit Himmelbrev er skrevet,
 Gjendrevet,
 Saa jeg kun vilde hofte liden Løn,
 Hvis taablig, efter ham, jeg hvæssed Spyd.

I "Flyvepostens" Slutningsnummer
 (For længer Tid dens sidste Lyd,
 Som Smagens Venner see med Kummer,
 Men alle "Pumper" see med Fryd,)
 Har han os halvveis gjort det Løfte,
 Paa samme Viis og Puncter fleer at drøve

Desaarsag finder Man vel sagtens jeg behøv'de
 Just ei at sœie mine ringe Krummer
 Til hans Talents og Vids saa rige Summer;
 Og hver, som finder det,
 Jeg overmaade gjerne giver Ret.

Men da jeg engang dog Begyndelsen har gjort,
 Saa vil jeg og, saa godt jeg kan det, ende;
 Desuden er mit Mods organ jo stort,
 Som man har nyelig hørt mig at betjende,
 Og mod en saadan Bule
 Paa Skallen om min Tænkning's Hule
 Kan det, (som alle Phrenologer vide)
 Aldeles ikke nytte mig at stride!

Desuden er det ikke sagt saa lige,
 At han det Samme just, som jeg, vil sige:
 Eiheller, at han netop vender her
 Opmærksomheden paa de samme Puncter —
 Og hvorom Alting er: det alt for tungt er
 At staae mod "Fristelsen, der ligger i en
 Ven"!

Min Intention er derfor den,
 At opponere mod, hvad Du, min Ven!
 Har uretfærdigt sagt om Andersen.

Jeg kalder her Dit Angreb "uretfærdigt",
 Og troer at gjøre det med Rette; thi:
 At rive ned foruden Motivering
 En Digter, i hvis hidtildags Levering —
 Om den end Aarsag giver til Besværing
 I eet og andet Punct — dog spores klart Genie,
 Jeg bringe kan i Harmonie
 Med Pumpe; Polemie,
 Men finder, sandt at sige, Dig uværdigt.

Ja! hvis Du gaaet var paa Pelsen
 Hr. Hollard; Nielsen;
 Grev Esser' sine Får; Grevinde Bæ's rue
 Møer; *)

Og hine Hundrede
 Der, efter Salig Rahbeks Ord,
 I Overfjor

Med deres Russestokke
 Paa Musens og Theatrets Porte dundrede! —

Hvis dem Du havde søgt ved Svøbesnært at rokke
 I deres trygge Overmod,
 Den Handling maatte tykkes hver Mand god!

Saa stort jeg skulde selv ei have imod,
 Om Krig Du havde ført mod Hansen
 (Skjøndt han unægteligt dog hviest staaer i Krands;
 sen!)

Ja, (hvad er meer,) jeg hellere tillod,
 At Du opførte Kjepperyggedandsen,
 Selv med "foranske Svandsen"
 (Jeg mener her, naturligt. "Bilster: Kjødet",
 Thi "Polignac" nok længe føler Stødet
 Fra sidste Mødet!)

Men at Du med Satirens skarpe Baaben
 Angriber netop den,
 Der just af hele Hoben
 Betænktes bedst i Hippocrene: Daaben,
 Det finder jeg lidt synderligt min Ven!
 Du sagtens svarer mig: "kun Taaben
 Vil, som en anden Donquichot
 Mod Møller sægte!"

Men — tillad! — efter Din Maneer at dømme,
 Din fast foragtelige Spot,
 Kan jeg ei see, Du Ham vil meer indrømme,
 End ovennævnte Russe: Trop,

*) Tillad, jeg kalder Fyhren "Møder"!
 Thi Man er dog, saa vidt jeg troer,
 Paa een Gang baade Får og Møer
 For sine aandelige Poder.

Hvis Skriblerier alt paa Lethe svømme,
 Hvoraf de kun imellem postes op
 Igjennem velbekjendte "Pumpen",
 Naar, som vel stundom hendes kan,
 Den kommer i Betryk for andet Band!

Kort sagt: Du gir ham, som en anden Dreng, paa
 N.....!

Men hvis hos ham Du virkelig Talent
 Har (som jeg ikke tvivler paa) erkjendt,
 Og finder kun, at det,
 Er ei benyttet ret,
 Og hvad Du ellers finder meer end det:
 Mon han fortjener da, saa haanligt at affærdiges?
 Og mon ham ei lidt Agtelse bør værdiges?

Ja, for at tale reent af Posen ud:
 Jeg havde ventet,
 Du vilde bedre fulgt Dit eget Bud,
 Som Du Din Arving gav i Testamentet,
 Du nyelig sendte ham herved fra Gud!

(Hiint vise Bud har den angrebne Digter
 Sin sidste Bog medgivet til Geleidelse;
 Og hvis mit Syn ei alt for meget svigter,
 Sligt Motto ikke ene sigter
 Til Skjærs mod Recensent-Beseidelse,
 Men indholder og til Dig en fiin Bebreidelse.)

Troe ikke, jeg hos ham bifalder Alt,
 Lidt mere Studium, lidt meer Gehalt
 Var vistnok ei saa galt.

Iftald lidt meer Philosophie
 Kom til den stundom løbske Phantasie
 Var det ei derfor strax med hans Genie
 Forbi
 Eiheller mit Behag just stort er
 I hine ugrammaticalske Vorter
 Af "saddé" *), af "Papiere", og af "Sjorter",
 Og andre, som min Tid, at nævne, alt for kort er,

*) "han sadde sig" see Eventyret i første Digtamling.

Hvormed han, uden at det ham generer,
 Sin Muses Kjole tidt broderer.
 Med andre Ord; saa feil det var ei, hvis han fik
 I Hovedet lidt mere Grammatik.

Til Slutning nægtes ikke, naar han leger
 Med skønne Vers af Dehleschlæger,
 At det seer ud som Drengestrøger;
 Og at især jeg finder Legen led,
 Fordi den mangler Vittighed.

See! disse og en Hoben andre Synder
 Jeg heelt vel seer, og langt fra ynder.

Men for det Første er han en Begynder;
 Og for det Andet er dog det Bebreidede
 I Sandhed ikke Hovedsagen her,
 Da Feilene, saa flemme de end er,
 Af større Fortrin oftest er geleidede:

Gjør han det stundom end Grammatica for bro:
 get,
 Kan Man ei nægte dog, han hjemme er i Sproget,
 At snildt han fattet har dets Aand,
 Og kan benytte det med kyndig Haand:
 Ja, hvis jeg ikke feiler alt for meget,
 Har han endogsaa Noget af Dit Eget,
 Hiint lette, yndige jeg veed ei hvad,
 Som Du og Romernes Dvid besad.

Og dette Slægtskab gjælder, vil jeg mene,
 Om Sproget ei alene:
 Hiin underlige Blanding i dit Qvad
 Af Skjæmt og Alvor, Følelse og Spot,
 Der klædte Dig saa godt,
 Og som især i "Labyrinthen" straalere,
 Man sporer og i Reisen til Amager,
 (Skjøndt langt fra den i Eet og Alt mig smager,
 End mindre nogen Sammenligning taaler,
 Naturligviis, med Dit fortryllende,
 Dit Hjertes elskelige Grund afhyllende,
 Usigeligen skønne Vandre Digt!)

Og saa hiint lille Qvad — paa Følelse saa rigt,
 At nye Taarer med hver Læsning trille —
 Om Barnet, der med Englesmil
 Ei ahner i sit Hjerte Dødens Piel:
 Kan den, der sang "da jeg var lille"
 Ved dette Digt sig skamme ville?

Nei sandelig! Den, der kan skrive Sligt,
 Og Andet med de samme Qualiteter,
 Kan ikke nægtes Sted iblandt Poeter!

Desuden tør Du ikke, kjære Ven!
 For Studiums Foragt for haardt beskylde den,
 Der i hvert nyt Product
 I større Fremskridt viser sammes Frugt.

At det Tilfældet er,
 Hans sidste Samling lære kan Enhver,
 Hvis ellers ret jeg seer:
 Men hvis med Grund nu Tydsfflands Schiller
 Paastaaer, "Poeten just fra Fuskere sig skiller
 Ved sin Perfectibilitet" —
 Mon Andersen da ikke er Poet?

Dog, det er Tid, jeg faaer mit Brev
 Gjort færdigt; ellers kunde let det hende,
 At med Din "mindre Svøbe" Du mig drev
 Fra Paradis, før jeg kom halv tilende!

Modtag med Skaansel mit Forsøg!
 Og lytter Du forgjeves efter
 Et Echo blot af Dine Strøg,
 O, da betænk, der hører store Kræfter
 Til Mesteren i Alvor og i Spøg
 Endogsaa blot at abe efter!

Efterkrift.

Saa gaaer det, ædle Knud! naar man vil Eden
Betræde skjøndt Samvittigheden
Er ej aldeles reen!
Man bær sig ad som En
Blandt os herneliden,
Der er i Rangforordnings-Regimentet
Indskreven som Gemeen,
Naar Skjæbnen fører ham uventet
I Selskab med dets Generaler:
Han stammende og afbrudt taler,
Med Rønnen, Rødmen, Bukken, Ha og Hm
Heel møjsomt pincer frem
Hvad Pligt at sige ham befaler
Og tænker ene paa en snar Løsrivelse,
Naar blot han seer sit Snit,
Fra den stormægtige Omgivelse —
Men naar han kommer hjem til Sit,
Og aander frit igjen blandt sine Lige,
Da rinder ham ihu, hvor meget han har glemt
Af det, han havde egentlig bestemt
At sige.

Ei anderledes gif det mig forleden,
(Ihi, det er mange Dage
I Tiden alt tilbage)
Da jeg besøgte Dig i Eden;
Mit møjsomt opretholdte Mod
Med Rød og Neppe bi mig stod
Mens jeg fremsførte min Opposition,
(Ihi skjøndt jeg ingenlunde er Eufon,

Saa nægtes ikke, naar ihu det randt mig,
 Paa hvilket Sted jeg da befandt mig,
 Saa vel som og, med hvem jeg talte,
 At i mit Ansigt noget Bist sig malte,
 Som vidned om lidt mere end Respect,))
 Men neppe havde jeg den svære Bægt
 Af mine svage Skuldre rystet,
 Før Modets sidste Levning fløi af Brystet,
 Og jeg begyndte Haserne at smøre
 (Med Fingeren i hvert et Dre,
 Før ei det frygtelige Ord at høre:
 "Reject!")
 Og standsed ei min raske Retirade,
 Før jeg erholdt min tabte Ligevægt
 Igjen paa Østergade.

Men da jeg paa Regentsens Kroe
 Var kommen lidt igjen til Roe,
 Saa fandt jeg rigtignok, at jeg var støget
 For hastigt ned fra Himmerig,
 Og at jeg havde glemt saa Meget,
 Det var min Hensigt at berette Dig.

Saaledes havde jeg bestemt at more Jer
 Deroppe med en Mængde Anecdoter
 Om "Pumpens" Under Mad,
 Der, trods de lange tørre Tidshistorier,
 Som den opdækker paa det samme Fad,
 Dog bliver lige vandet; om de Noter
 Især, som fra de tvende Venders *) "Voter"
 Er, deels i Form af Prosa, deels af Qvad,
 Udgangne om de Breve, som Du skrev,
 Og om Din Heibergs sidste Brev.

Jeg meente og, Dig skulde moeret ret
 Den rørende Naivitet,
 Hvormed Copisten om sig selv har skrevet
 (Idet
 Han nemlig taler — o, hvor det ham klæder net! —
 Om Wolbechs Recension i "Maanedsskrif-
 tet,")

*) Anas Copista og Anas Qvis.

Alt: "om endog hver Maanedsdag
 "Han førte hjem, af samme, paa sin Bag
 "Extract af Alt, hvori han fandt Behag,
 "Saa var naturligviis dog derfor det
 "Ei nogen Grund, hvi han af denne Recension
 "Og skulde taaet en Portion!"
 (O hellige Copist: Simplicitet!)

See! Dette og en Hoben andet Mere
 Min Hensigt var at referere,
 Men, som jeg sagde før,
 Min feige Flugt fra Paradisets Dør
 Forhindrede mig, Sligt at erquire;
 Og nu er det for seent at komme med,
 Da Du formodentlig det allerede veed,
 (Thi hvis Dit eget Udsagn ikke lyver,
 Og "Pumpen" jo til Paradiset kryber.)

Dog, siden jeg mig nærmede Dig hist,
 Har end, foruden Nvis og vor Copist,
 To andre Stemmer
 Imod Dig høvet sig — og det er vist,
 Alt skjøndt De lagdes ned i Pumpens Gjemmer,
 Hvor man i Reglen venter kun Fadæse,
 Saa lar de sig dog ret godt læse.

Da jeg formoder, selv Du replicerer,
 Min Mening jeg for Næsten suspenderer!

Har endelig Du seet Dit eget Spøgelse,
 Der slagrer om paa Flyvepostens Vinger,
 Og Dig og Heiberg bringer
 Ironisk Røgelse?

Det kalder sit Spillop "den sidste Dag
 For Poesien",
 Og ved sliq Titels Undersøgelse
 Jeg finder, der er Noget i'en;
 Thi det er dog en ganske egen Sag

(Man aldrig før har seet et saadant Spil!)
 At see fast alle Landets Sangere
 Med Eet forvanded' til
 Gjengangeres Gjengangeres Gjengange-
 re!

Man mærker, Syhven er en fiffig Knægt,
 Der Jord og Himmel, hele Krat og Nexlen
 Gir "Død og Djevlen";
 En overgiven Pudsenmager,
 Hvem Man ei Alt saa nsie tager —
 Dog haaber jeg, Du lærer ham Respect
 Med Riset,
 Naar Du igjen fra Paradiset
 Besøger Jordens Slægt!
 Thi det var dog for splitterpinegalt,
 Om Pumpemesteren, med Svende, Dreng
 Bedblive skulde længe
 Bed den forrykte Troe at hænge,
 At selv Du havde dette Blad bemalt. *)
 I høien Skye de juble alt,
 Og pumpe i de store Hverdags.Kasser
 Uhyre Mudder:Masser —
 Snart bliver Rummet alt for smalt,
 Og Mudderet vil over Bredden stige.

Opreiser Du ei snart et mægtigt Dige,
 Da vee det arme danske Rige!
 Ja tifold vee vort arme Kjøbenhavn!
 Vi drukne een og hver før Fastelavn!

*) Naturligt, nu, da hiin Erklæring,
 Som nvelig læstes fra Schuboth
 Har røvet den al muelig Næring,
 Maa denne svinske Troe faae "Evine-Sot"
 Selv hos den stærke "Got h".



